

ستورو کي تالټوم

(شعري ټولگه)

Ketabton.com

شاعره: زرلبنته حسيني

۱۳۹۴ لمریزکال

ستورو ڪي تالٽوم

شاعره:

زرلڻبت حسيني

۱۳۹۴ ل ڪال

د کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: ستور و کي تا لتيوم

شاعره: زرلښت حسيني

خپروندى: د افغانستان ملي تحريك، فرهنگي خانگه

وېبپاڼه: www.melitahrik.com

کمپوز/ډيزاين: هدايت الله عادل

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپکال: ۱۳۹۴ ل کال / ۲۰۱۵ م

د تحريك د خپرونو لړۍ: (۱۱۹)

يادونه: د چاپ حقوق له ملي تحريك سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسوليت ليکوال پورې اړه لري.

د کتاب ځانگړنې:

د کتاب نوم : ستورو کې تا لٽوم
شاعره : زرنبنته حسيني
کمپوز او ډيزاين : هدايت الله عادل ۰۷۰۰۸۱۴۲۴۴
چاپشمبر : ۱۰۰۰ ټوکه
چاپ وار : لومړی
چاپنېټه : ۱۳۹۴ لمريز

ستورو کې تا لٽوم

شاعره
زرنبنته حسيني

ستورو کې تا لتوم

ستور کې تا لتوم دا د ځوانې شاعرې اغلې زړلبنټې حسېنې در بيمه شعري ټولگه ده چې د خپل شاعرانه خيال انځورونه مې له سترگو تېروي او د خپلې مينې د نړۍ له نندارتونه راته د شعر په ژبه د نيمگړو هيلو او ارمانونو کيسې کوي . وايي چې له ماشو متوبه مې په زړه کې د شعر مانۍ ودانه وه شاعرانه خيال به مې د مينې انځورونه جوړول دا انځورونه ورو ورو لفظونه شول ، هنرونه او پيغامونه شول د نظمونو او شعرونو په بڼه له خولې را ووتل ، او کتابونه شول ، زړه مې غواړي د انسانيت مقام ، د مينې معنا ، د مرستې فرهنگ ، د تمدن لاره ، د سولې او امن پيغام ، د ورور ولۍ اواز او د زغم کولتور د شعر په ژبه تعريف کړم او له دې لارې زړونو ته لاره پرانيزم تر څو له مرگه وروسته هم ژوندۍ پاتې شم .

وايي چې هر شاعر د يو شعر لپاره پيداوي زړلبنته به شاعري کوي او د شعر په رنگينه نړۍ به خپل مرام ته د رسېدو لاره لندوي خو هغه شعر ته به کله رسي چې دا يې دې نړۍ ته را بللې ده ، سره له دې چې پر ځينو پنځونو يې ابتدال سيوري کړې خو تمه ده چې راتلونکي هغه به يې د ژوند ، ملي دردونو ، او انساني هيلو له هنره ډکې پيغامې کېسې زموږ مخې ته کيدی دا لا اوس هم تنکۍ پېغله ده د ژوند کم سپرلۍ يې تر شاه پري ايښي خو پنځونې يې زيری راکوی چې د شعر نړۍ يې د عمر په پرتله ډېره وده کړې که ژوند ورسره ياري وکړه ليرې نه ده ، چې د شاعرانه هنر هغه خواږه به يې هم وڅکو چې پښتو رنگينه شاعري او ادب ورته سترگې پر لار دی .

حسېنې د هغو زړونو په لتون پسې راوتې چې د ژړا پر ځای د خدا په تمه ده ، د غمونو او نفرتونو له امله ويجاړ زړونه په مينه رغول غواړي ، گروهې او عقيدې ته د تسليم سر ټيټوي ، د مور په نوم د هېواد او د هېواد په نوم د مور د مينې درناوی کوي حسيني له يوې خوا خورې افغانې په توگه وطن ته لاس په دعا ده خو د

ډالۍ

د ادب مينه والو ته !

هغو دوستانو ته چې تل يې زده کړو ته

هڅولې او نازولې يم !

حسيني

خپل بري راز بيا د مور په دعا گانو کې لټوي ، خپل محبوب ته تر اسمانه په لوره
مینه درناوی کوي حسيني د زمانې پر جبر او ظلمونو اوبښکې تويوي او پر هنري
لفظونو يې غندي

ظالمه زمانه ده چې کعبه مې هيروي
ولاړه چې لمانځه ته شم سجده مې هيروي
دا ځکه مې څڅيرې اوبښکې نن له تورو سترگو
تیارو کې يم ولاړه خو ډيوه مې هيروي
که ستا ميني ته گرانه تر اسمانه ختی نه شم
خو ستا د ليدو لاره هم کوڅه مې هيروي
حيرانه حسيني شي لاس تر زڼې ستا تصوير ته
د کور کلي رقيب چې ستا څېره مې هيروي

حسيني د بد مرغيو پر لاره د افغانانو روان اغزن يون غندي ، د پرمختگ په لور له
او رده انتظاره غمځېلې او وير ژړلې ده او د ميني پر لاره د جانان له تش راتگه يې
هم د خوښۍ احساس په ټوپونو دی

که مې شي ختم انتظار اوبښکې به نه تويوم
که مې جانان راشي پر لار اوبښکې به نه تويوم
حسيني دا خلک ناپوه دي مينه نه پيژني
مينه ده ژوند ، مينه وقار اوبښکې به نه تويوم

د حسيني شاعري د نيمگړو ارمانونو او خوږ من زړگي اواز دی او په وړو وړو
سلگيو د غم شېبې تيروي .

دا چې نيمگړی مې ارمان دی تا ته څه پته ده
ماشوم زړگی مې والله وران دی تاته څه پته ده
وړې وړې سلگی وهمه گرانه تا يادوم

په حسيني د غم باران دی تا ته څه پته ده

يووالی او پيوستون يې ارمان دی له بد مرغی ، هجر او بيلتونه کرکه لري او د
بيوسۍ او بې کسی نه بيزاره ده

مرگيه راشه نور طاقت زه د هجران نه لرم
بې له وصاله زخمي زړو ته بل درمان نه لرم
زه حسيني يې نن د ميني توبه گاره کړمه
نور نو طاقت د بيوسۍ او د گذران نه لرم
د مجازي ميني په بهانه د حقيقي ميني ترجماني کوي :

قبلومه تهمتونه ستا د ميني
که دې درد که پهرونه ستا د ميني
غمازان مې بلوي په زړه اورونه
چې ليدلي مې خوبونه ستا دميني

په پای کې اغلې زړلېتې حسيني ته د لا نورو ښو پنځونو او هنرونو د نذرانې په
هيله .

درښت

اورنگ صميم

کولتور کلوپ

۱۳۹۴/۱۲/۱

زما خبرې

پتمنو لوستونکو !

له ما شومتوب څخه مې هيله دا وه، چې شعرونه وليکم او په مجلو ، اخبارونو کې چاپ او بالاخره د شعرونو ټولگه چاپ کړم .

الله ﷻ مې هيله په شپږم ټولگې کې پوره کړې او کله چې مې د لېسې دوره پای ته ورسېده، نو لومړنۍ شعري ټولگه مې (په ځمکه ستوري) د چاپ په گاڼه سمبال شوه.

دا چې د ادب لمن ډېره پراخه ده نه پوهېږم چې دا کار به تر کومه ځايه په ښه توگه ما سرته رسولی وي او دا پرېکړه تاسو او محترمو استادانو ته پرېږدم.

بل دا چې دا پوښتنه مدام زما ملگرې له ما کوي چې څنگه شاعره شوې ؟ او وايي چې شاعر بايد مټين وي، زه دا خبره نه رد کوم ځکه هر کار پرته له مينې شونې نه دي زه هم په ادب مټينه يم هيله مې هم همدا ده چې دادب له ستورو څخه يوه زه اوسم ، او دا هم بايد هيره نه کړو چې که ستاسو هنري تنده زما په غزلونو او شعرونو نه ماتېږي، نو لا ډېر پسرلي راته په تمه دي، که ژوند راسره وفا وکړي انشاء الله خپلې پېرزوينې به په ښه ډول تاسو ته ورسوم .

په اخيره کې له خپلې کورنۍ د خپلو ټولو درنو استادانو هريو ښاغلی شمس الحق دوست، ښاغلي اکبر شېر ، توريالي مانخيل څخه او خپلو محترمو همصنفيانو او دوستانو څخه نړۍ مننه چې تل يې د شعرونو ليکلو ته هڅولې

يېم .

سريزه

هره شاعره او هر شاعر د شعر لپاره خپله نړۍ لري، خپل فکر لري، خپل ارمان لري، او خپله اراده او هوډ، هغه دا چې شاعر په دې پوهېږي، چې زه ولې شعر ليکم ، چاته يې ليکم او څه ليکم؟ شاعر هغه مسافر نه دی چې د شپې تېرولو لوری ورته معلوم نه وي، بلکې هغه څوک دی چې د منزل په لومړي قدم خپل منزل ته د رسېدو اراده لري، خو دا ارادې بيا يو ډول نه دي، دا مزلونه او سفرونه په يولور نه دي، څوک د مجاز ښار ته روان دي او څوک د حقيقت ، څوک په خپله شاعرۍ کې د نفس د طغيان سرنډه غږوي، او څوک بيا د بغاوت پر وړاندې د مبارزې غږ پورته کوي، څوک ځان غواړي او څوک جهان، دشعر شاعر شعري ټولگه د يوې هېندارې په ډول ده، چې دشاعر ياشاعرې پټه نفسي دنيا پرې ښه څرگندېدای شي، مور که دشاعر ذوق او فکر لوري معلومو او يا په دې ځان پوهو چې د شاعر نفساتي دنيا له څه جوړه ده، دا ځواب د شاعر په شاعرۍ کې موندلی شو.

زه د خپل عادت له مخې ځان د دې حق نه ورکوم چې د چا په شعرونو کې کره کتنه وکړم، دش عر ارزونه د لوستونکو کار دی، پدې ټولگه کې مور د اغلې زرلښتې حسيني شعرونه لرو چې د هغې د زړه او ارمان کيسه کوي.

زه اغلې زرلښتې ته د دې کتاب د چاپ له امله مبارکي وايېم .

درنښت

اميد

له تاسو هم نړۍ مننه او هيله مې داده چې د خپلې خور شعرونه د خپل ذوق له
مخې ولولئ.

نور مو په هغه ذات سپارم كوم چې زموږ بېرته تگ د هغه په لور وي.

په مينه او ادب

زرلبنته ((حسيني))

درونټه

۱۳۹۴ - ۱۲ - ۳

د تحريك يادښت

د افغانستان ملي تحريك د (۱۳۹۳ ل) كال په پيل كې له خپلو گرانو هېوادوالو سره ژمنه كړې وه چې د دې كال په بهير كې به (شل عنوانونه) بېلابېل ديني، علمي، ادبي او ټولنيز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې كوي. ملي تحريك دا ژمنه د ياد كال د كې پر (۲۸) مه نېټه پوره او د يوې پرتمينې غونډې په ترڅ كې يې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې كړل. ملي تحريك په ياده غونډه كې ژمنه وكړه چې د (۱۳۹۴ ل) كال په بهير كې به انشاء الله د خداى (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې كوي. طبيعي خبره ده چې دا اسانه كار نه دى، ډېر زيات زيار او زحمت ته اړتيا لري، خو ملي تحريك ټينگ هوډ كړى چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملي كوي. دا اثر چې ستاسو په لاس كې دى د همدې (سل عنوانونو) ژمنه كړو اثارو له جملې څخه دى، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحريك هيله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې گټه پورته كړي. ملي تحريك له ټولو هغو ليكوالو، ژباړونكو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندويانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهير كې يې يو بل سره مرسته او ملگرتيا كړې او دا فرهنگي بهير يې بريالى كړى، د زړه له كومې مننه كوي او كور وداني ورته وايي.

د هېواد د فرهنگ د ښېرازۍ په هيله

د افغانستان ملي تحريك فرهنگي خانگه

د رحمان بابا په طرحه

حمد

له هرڅه نه خبردار دی رب زما
هم د دوه کونو واکدار دی رب زما

له هغه نه نوراني نشته دنیا کي
چي ويلې چاته يار دی رب زما

هم رحمن دی هم رحيم پر مخلوقاتو
خو په خواکې هم قهار دی رب زما

هم احد او هم صمد دی سيال يې نشته
ځکه لوی پرور دگار دی رب زما

حسیني وايي پادشاه د کائيناتو
هم ستار دی هم غفار دی رب زما

۱۳۹۱/۱/۲۲

درونڼه

نعت شريف

لاس په دعا درته دا ټول ستا امتيان دي نبي
داستا لپاره تېر له سره هم له ځان دي نبي

چاچي ليدلی دی داستا بنگلی صورت او سيرت
هم منور دی هم نکمرغه قدردان دي نبي

په مدينه منوره کي شو يو ستوری پيدا
ستا په راتگ خوبنې ټول له مخې مؤمنان دي نبي

ډېر مهربانه وي په هر يتيم مسکين له ځانه
نيکو خويوته دي حيران پيغمبران دي نبي

يې اولين هم اخيرين سر دار د ټولې دنيا
ځکه په تلو دي همه واره پرېشان دي نبي

غزل

زړگيڼه تاپسې دنيا لتيوم
هم د اسمان ستورو کې تا لتوم

پوهېرم عشق مې له غمو ډکه ده
نن ژړا گانو کې خندا لتوم

راشه د خدای نه ويړه وکړه اشنا
په وران وطن کې مينه ستا لتوم

په لار د مينې مې سوگند کړی دی
هره جفا کې دې وفا لتوم

حسيني وايي ژوند مې ستا مينه ده
خير که نن ځې سبا دې بيا لتوم

۱۳۹۴ - ۱۱ - ۲۵

نوي کال ته

په سرو گلونو مې بنايسته افغانستان بڼکاري
راغلی بڼکلی نوبهار مې په جانان بڼکاري

دا چې خوشبويه وي د شپې نه تر سهاره پورې
داسې خوشبوی نه په پاریس نه په جاپان بڼکاري

ما مې د غاړې امبلونه يې له گلو جوړ کړل
دا نورې پېغلي د نارنج کل په ارمان بڼکاري

چې غرونه دښتې مو رنگينې لاله زار شولې
بيا پرې باران لکه د ستورو په اسمان بڼکاري

د ادب ستورو قافلو ترې هنرونه زده کړل
(حسيني) تاته لاس تر ځنې شاعران بڼکاري

۱۳۹۱/۹/۲

اوبنکي به نه تويوم

که مې شي ختم انتظار اوبنکي به نه تويوم
که مې جانان راشي په لار اوبنکي به نه تويوم

خوک وايي مينه ده لوی غم او خوک يې بولي بنادي
چې سر مې شي له مينې خار اوبنکي به نه تويوم

نادان جانان مې زړگی ولې له گوگله باسي
که شم مرگي لره تيار اوبنکي به نه تويوم

د مينې درد که مې په زړه راته زخمونه جوړ کړي
زه قبلوم به يې په جار اوبنکي به نه تويوم

مينه ده دومره په ماگرانه ترېنه نه تېرېرم
که شي په قار مې مور اوپلار اوبنکي به نه تويوم

((حسيني)) دا خلک ناپوه دي مينه نه پېژني
مينه ده ژوند مينه وقار اوبنکي به نه تويوم

مورجانې

چې يم ژوندی ستا به کومه زه عزت مورجانې
پیدا به نه کړم په دنيا ستا محبت مورجانې

دي شفقت ته دې حيرانه سرداران ددنيا
هم يې ستايلي دی هرځای کې ستا همت مورجانې

ستا دعا گانې راسره دي په هر ځای کې ځکه
ته نيکمرغی ته يې زما د زړه راحت مورجانې

احسان دې مور په دې دنيا پوره کولی نشو
تر خپلې وسې به کوم درته خدمت مورجانې

چا چې د مور نازونه وړي دي په ژوند ((حسيني))!
هغه مدام دي بريالي او په عزت مورجانې

غزل

ظالمه زمانه ده چي کعبه مي هيروي
ولاڀه چي لمانحه ته شم سجده مي هيروي

دا حڪه مي خخپري او بنڪي نن له تورو سترگو
تيارو کي يم ولاڀه خو ڏيوه مي هيروي

که ستا ميني ته گرانه تر اسمانه ختي نشم
خو ستا د ليدو لاره هم کوڙه مي هيروي

له تانه هم خفه کله له خانه په سلگو شم
غمو کي شمه ډوبه حوصله مي هيروي

حيرانه ((حسيني)) شي لاس تر زني ستا تصوير ته
د کور کلي رقيب چي ستا څېره مي هيروه وي

۱۳۹۲ - ۲۱ - ۱۵

امرخبيل

تاته څه پته ده

دا چي نيمگري مي ارمان دي تاته څه پته ده
ماشوم زرگي مي والله وران دي تاته څه پته ده

هره لحظه مي تصور کي ولي گرانه ته يي؟
اوس مي ژوندون بي له تا گران دي تاته څه پته ده

نصيب مي خوار دي ولي تانه به گيله کومه
حڪه دا ستا مينه زندان دي تاته څه پته ده

کومه هره قسمه زرگي ته مي هر وخت نصيحت
زما نصيحت ته تل حيران دي تاته څه پته ده

وږي وږي سلگي وهمه گرانه تا يادوم
په حسيني دغم باران دي تا ته څه پته ده

۱۳۹۲ - ۳ - ۱۶ درونپه

د اوبنکو ترجمان

زما د اوبنکو ترجمان دی ترې پوښتنه وکړه
ډېر درديدلي مې زړه وړان دی ترې پوښتنه وکړه

چا ويل وکړه ښه ښېرا ورتنه دعا ونه کړي
بيا چې بند شوی مې زبان دی ترې پوښتنه وکړه

زما د هیلو جنازې به هيڅ چانه کتلې
ورباندي ډک اوس قبرستان دی ترې پوښتنه وکړه

په لويه لاره شوم نیمگړی دا مې څه گناه ده
اوس هر ارمان مې پرېشان دی ترې پوښتنه وکړه

دا چې نن داسې بې حسابه اوبنکې ځي مې په مخ
له ((حسيني)) چې گريزان دي ترې پوښتنه وکړه

غزل

دا ستا مينه زما گرانه لوی عزت دی
ای ژوندونه اميد ستا هم حقيقت دی

راته ځان ولې پاچا، پاچا ښکارېږي
چې مې کله نه ستا کړي محبت دی

ټول ژوندون دې غلامي منم په سترگو
له اخلاصه مې ارمان ستا د وصلت دی

د رقيب خوا کې مې ختمه هوښياري شي
نه پوهېږم دا مې څرنگه قسمت دی

شي روانې مې په سرو اننگو اوبنکې
حسیني دا محبت دی که قیامت دی

۱۳۹۱ - ۱۱ - ۲۵

سپين غر هوټل

مرگيه راشه

مرگيه راشه نور طاقت زه د هجران نه لرم
بي له وصاله زخمي زړه ته بل درمان نه لرم

مشکله کار دی چې به مات زړگی مې بېرته روغ شي
راشه ژړېږي راته نور زړه کي ارمان نه لرم

د تمام عمر خاطر ما يې په ليمه قبول کړ
اوس مې د اوښکو حساب زه لکه باران نه لرم

سوزم ايره شوم ولې مخ رانه په بل اړوي؟
راشه دې لويې دنيایگی کي قبرستان نه لرم

زه ((حسيني)) يې نن له مينې توبه گاره کړمه
نور نو طاقت د بېوسۍ او د گذران نه لرم

۱۳۹۲ - ۲ - ۲

ننگرهار پوهنتون

غزل

داستا مينه زما گرانه لوی عزت دی
ای ژوندونه اميد ستا هم حقيقت دی

راته خان ولې پادشاه ، پادشاه ښکارېږي
چې مې کله نه ستا کړې محبت دی

ټول ژوندون دی غلامي منم په سترگو
له اخلاصه مې ارمان ستا د وصلت دی

د رقيب خوا کي مې ختمه هوښياري شي
نه پوهېږم دا مې څرنگه قسمت دی

شي روانې مې په سرو سترگو اوښکې
حسيني دا محبت دی که قيامت دی

۱۳۹۱ - ۱۱ - ۲۵

سپين غر هوټل

د نوي ځوان غږ

گرانې وهم د رته زنگونه سيمکارت مه بدلوه
درته لېږم کريډتونه سيمکارت مه بدلوه

خندا دې بڼه ده خو افسوس چې مې ليدلی نه يې
وکړه په ما باندې نازونه سيمکارت مه بدلوه

په نيمه شپه کې چې راياده شي پاڅېرمه ژر
پټ پټ درلېږم مسجونه سيمکارت مه بدلوه

چې تليفون دی وي خاموشه سرگردانه گرځم
الله خومات دی کړه لاسونه سيمکارت مه بدلوه

حسيني گوره چې د دغو خلکو کار ونه کړې
درته به درکړي فريبونه سيمکارت مه بدلوه

۳ - ۲ - ۱۳۹۲

امرځېل درونټه

بدقسمته ليلا

زړه خو مې چوي له ډاره نوم دې اخیستلی نشم
زه بدقسمته لېلا تاله زړه وېستلی نه شم

راته بڼکاره شوې په نړۍ کې فېلسوف په رښتيا
اوس چې غمونو ته دې گورم دا زغملی نه شم

ما هم د مينې د دنيا قانون لانه وه لوستې
اوس چې يې لولم شم حيرانه دا لوستلی نشم

تصوير مې ستا زړه ته نږدې کړ په ژړا شومه زه
ته شوې بې درده خپل حالت ته مې کتلی نشم

دا خو پوهېږې چې هر چاته عزت گران دی اشنا
دا خپل نادان زړه پوهوم خو پوهولی نشم

حسيني څنگه دې کړم زه سترې ستومانه له ژوند
اوس چې دا سترې ژوندون ليکمه ليکلی نشم

غزل

د خدای لپاره نور راته پېغور مه راکوه
ولاړ دي رقیبان لمبې د اور مه راکوه

له غمه به دې مرمه یوه ورځ واوړه له مانه
که نه غمونه نور درې او څلور مه راکوه

زه یمه سرگردانه هرې خواته ستا لپاره
نو بیا راته پېغور د سر سرتور مه راکوه

زخمونه دې راکړي خو طیب یې همداته یې
راځه اشنا خندا د کلي کور مه راکوه

خدای خبر مینه ده که شوی انقلاب دی
د عمر حیرانتیا په هر یو لور مه راکوه

که مرم او که رغېرم ((حسینی)) تایادومه
بې درده ډار د مړینې او د گور مه راکوه

۱۲ - ۸ - ۱۳۹۱

ننگرهار پوهنتون

غزل

شپه شوله اوږده خو اشنا رانغی
مړه شوله ډیوه خو اشنا رانغی

ما یې انتظار له اعتبار کاوه
رایې کړه دوکه خو اشنا رانغی

ایبني مې خالونه وو تندي باندي
ځکه کړم گيله خو اشنا رانغی

څوک به یې نیولې سترگو لاندې وي
ماته شو غصه خو اشنا رانغی

ځکه خو یې نن دا برالا وایم
شوم ورنه خفه خو اشنا رانغی

ما ((حسینی)) نه گوري دا څه چل دی
ما کړلو مېلمه خو اشنا رانغی

پښتني مېرمني

په علم او فن دی ځان سينگار کړه پښتني مېرمني
حيران دی ځان پوري اغيار کړه پښتني مېرمني

ته د غازي امان الله او ميرويس خان لورکی يې
لوړه پټکی د هغه د پلار کړه پښتني مېرمني

لکه د شمعي ځان سيزه بل ته رڼا ورکوه
دغه مراد ته ډېر تلوار کړه پښتني مېرمني

دی مو هېواد سترگې په لاره ستا خدمت لپاره
ختم يې دغه انتظار کړه پښتني مېرمني

ستا په خدمت باندې وياړېږي حسيني همېشه
سر له وطنه ځينې ځار کړه پښتني مېرمني

ستا د مينې

قبلومه تهمتونه ستا د مينې
که دی درد که پرهرونه ستا د مينې

خير که شپې ورځې ژړېږمه جانانه
ما منلي ماتمونه ستا د مينې

غمازان مې بلوي په زړه اورونه
چې ليدلې مې خوبونه ستا د مينې

يوه ورځ به مې له درده زړگی وچوي
انبار شوي دي غمونه ستا د مينې

حسيني تل په ژړا کې په خدا شم
چې رايا د شي جتونه ستا د مينې

درونټه

۱۳۹۲ - ۱ - ۲۲

غزل

چي مي کړي ستا د مينې هر سفر دی
په لمحہ لمحہ مي څړيکي هر پرهر دی

کله ژړايم کله خاندم شم حيرانه
لېونی به شم اشنا دا مي باور دی

خپل نامه خواکي مي ستا نامه ليکلي
په همدي خبري ټول کلي خبر دی

دا د کوم رقيب د ستور دی نه پوهېږم
چي ژوندون په ما او تا باندي محشر دی

پرېږده وکړي ډېر ظلمونه ستمونه
نن بند کړي يې په ما باندي ور دی

(حسيني) بېشکه خدای دي مهربانه
د قسمت ليکوونکی دا د هر بشر دی

زما ميلمه دی

زما د زړه سلطان زما ځيکر زما ميلمه دی
روژه او برات پرېږده چي اختر زما مېلمه دی

تر څو به زه گرځېږمه د عشق په لده ځمکه
دا نن مي د ژوندون اسمان کي لمر زما مېلمه دی

زه حسن خويي ستا يم لږه يمه په سوچو کي
دا ځکه مي د کور کلي نظر زما مېلمه دی

دا هسي رقيبان رانه چاپېره نن گرځېږي
خبر دي چي زما بنسکلی د لبر زما مېلمه دی

حيرانه ((حسيني)) شي ورته ځکه ځير ځير گوري
الله خبر چي دا څنگه بشر زما مېلمه دی

د فراغت نه وروسته خپلي لېسې په کتلو

راته په سمه ډاگ بيايان بنکاري
چمن دی خو زړه مې وړان بنکاري

د مکتب ټول ماشومان اولويان
په مينه مينه راروان بنکاري

افسوس هغه وختونه خومره خواږه
وه پخوا اوس راتمه ويران بنکاري

په بنکالا گانو به يې څوک نه مېرې
ماته د لمر غونډې روښان بنکاري

دي هماغه استادان هغه زده کړې
اوبنکې مې سترگو کې کاروان بنکاري

په اوبنکو ډکو سترگو وايي ((حسيني))
نه مې دوستان نه مې صنفیان بنکاري

غزل

راکړې ماته دې ژړا ده ځان پښتون گڼې ته
کړې دې لويه ناروا ده ځان پښتون گڼې ته

ساده مجنونه ليلا ستا په انتظار ناسته ده
په ژړا ستا بنکلې ليلا ده ځان پښتون گڼې ته

يوه لحظه مې په خدای بې له تانه نه تېرېږي
گيله مې هم گرانه له تاده ځان پښتون گڼې ته

ما مې زړگي کې څه په مينه ستا نامه ليکلې
رښتيا مې ډاکړې خطا ده ځان پښتون گڼې ته

ما به رقيب سره دا ستا په سر جنگونه کول
منلې تاد چا ويناده ځان پښتون گڼې ته

حوصله نوره شوه راتنگه (حسيني) پوهېږم
درته مې کړې بس خيرا ده ځان پښتون گڼې ته

لتوم

خدای خبر چاپسي دنيا لتوم
خپلو دردونو انتها لتومه

ما د وصال خوبونه ډبر ليدلي
اوس تورتمونو کي رنجا لتوم

چي مي د مينې په لار ايښي قدم
خوا کي پښتو هم مي حيا لتوم

دې فرعونيانو يزيدانو ته مي
زه د موسي بنسکلي امسا لتوم

چاته شوه مخ د يار کعبه (حسيني)
زه اوس د مخ کعبه د چا لتوم

۱۹ - ۱ - ۱۳۹۲

امر خپل درونته

غزل

ستا د يادونو به جانانه کيسه هيره نه کړم
تا سره کړي مي سوگند وعده به هيره نه کړم

هسي موسي شمه ستا خيال کي ليونيانو په شان
تاته ليکلي مي اشنا تپه به هيره نه کړم

خوک له قسمته خني ژاري خوک له تگي دنيا
له دې دوه مخي زماني گيله به هيره نه کړم

چي شوې دا ياد ولاړه ومه د تهجد په لمانځه
وسوم لمبه شومه هغه شيبه به هيره نه کړم

دامي خطا ده چي په تا مندمه گرانه
ايستلي سل خلي توبه به اشنا هيره نه کړم

کړله مي تاته د حسيني، خپله خوره لويته
بيا چي دې راکړله اشنا دوکه به هيره نه کړم

۲۸ - ۱ - ۱۳۹۲

غزل

دا څنگه د بل چا مي اوس خيالونه مېلمانه دي
خندا شوه رانه هېره ټول غمونه مېلمانه دي

له ډاره له هېبته زه کتلي ورته نشم
دا ځکه يې قارون په شان کبرونه مېلمانه دي

نن داسې راته ولې وايې دا مغرور اشنا
د دې کلي مي ټول بنکلي گلونه مېلمانه دي

که څو راباندې وکړې اې بېدرده بې وفا
له ما سره ستا ټول عمر يادونه مېلمانه دي

په خيال او عاطفه کې مي هنر د حسيني دى
د ژوند هره لمحې کې مي شعرونه مېلمانه دي

۱۸ - ۱۳۹۲-۱

ننگرهار عالي دارالمعلمين

غزل

په کتلو مي دا وران زړگى ودان دى
ورسره لىکلى ما هريو ارمان دى

لتيوم يې په څلور کنجه دنيا کې
هم مي ژوند او هم زما بنکلى جانان دى

دې قطار مي اوبنکې نن په انگو کې
ځکه نن ورته دا کور کلى حيران دى

پادشاهي مي ورته مينه ده گنلې
سوزيدلى مي زړگى يې له هجران دى

تر صورت يې محبوبا هېڅ دي
زما زړه دې هم زما ماه تابان دى

زه يې کله کله غزل کله سندرې
حسيني ستايلې ما په هر ميدان دى

۲۷ - ۱۳۹۲-۱

لغمانی جانان

له ٽولو ٻنڪلو نمبر وڙي په جهان دی
لغمانی زما جانان دی

ورته کتلي مي يو ځل دی
زړه رانه وڙي يي په چل دی

په ٽولو ٻنڪلو کي مي خوبن همدا يو ځوان دی
لغمانی زما جانان دی

هم په غيرت کي دی نامدار دی
هم په همزولو کي هونبیار دی

صرف په ليدو يي اباد شوی مي زړه وران دی
لغمانی زما جانان دی

ماته له هر چانه بهتر دی
ليدل يي سم لکه اختردی

حسيني وايي بي له تا ژوند سم زندان دی
لغمانی زما جانان دی

۱۰۱ ۱۳۹۲ لغمان شريف ، غازي اباد

سروکی

څومره مي گرانه نن يادېږي ويلي نشم درته
د زړه په تل کي مي اوسېږي ويلي نشم درته

زه يمه ستا ټنڪلې ليلا
نن درته وایمه صفا
هيږه مي ته نه کړي اشنا
ولاړه يم په انتظار
سيزلې يم دې بي انگار
چې گرانه نه مي يي په لار

څومره دردېږم چې بېلېږي ويلي نشم درته
د زړه په تل کي مي اوسېږي ويلي نشم درته

زه څومره يمه ژړېدلې
څومره دې يم په اور سېږلې
په کور کي ټولو يم رټلې
نو بيا خپل ژوند ته شم حيران
پوهوی نشم زړه نادان
تا پسي گرځم سرگردان
چې گرانه څنگه به پوهېږي ويلي نشم درته
د زړه په تل کي مي اوسېږي ويلي نشم درته

تصوير دي دي له ماسره
 هر دم يي کر مه تماشه
 يي مي د زړه په کور دېره
 نه لري ماباندي باور
 دعا کوم هر مازيگر
 چې شي زما د زړه خبر

چې بيا به څنگه حيرانې وي ويلي نشم درته
 د زړه په تل کي مي اوسېږي ويلي نشم درته

خير که په تا نن اضافه ده
 د چا هم خور د چا ورېره ده
 د قسمتونو معامله ده
 نن چې ژړېږي بي گناه
 گوري د مينې دا سزا
 حسيني وايي په رښتيا

چې څومره بيا پښېمانېږي ويلي نشم درته
 د زړه په تل کي مي اوسېږي ويلي نشم درته

غزل

شم به دي ليلا چې وار خطا نشي
 وه گرانه اشنا چې وار خطا نشي

دا د پښتني ليلا خـبره ده
 يم ستا د لربا چې وار خطا نشي

زه به دي له توري تاريکي باسم
 يم ده دي رڼا چې وار خطا نشي

دا د تقيدرونو مسـلي گـوره
 خير که يو جدا چې وار خطا نشي

ما او تا راضي يو په چا څه کوو
 نه يم بي وفا چې وار خطا نشي

ستا په مينه گـوره وفـاداره ده
 ده (حسيني) ستا چې وار خطا نشي

۲۸ - ۱ - ۱۳۹۲

درونټه

د رحمان بابا د شعر په طرحه

((ته چې بل په غشو ولې هسې پوه شه
چې همدا غشي۔ به ستا په لور گذار شي))

چې خزان راوستی تا په ننگرهار دی
ارمان پاتي به ستا زړه کي د بهار شي

کوم ظالم خدای رسولی تر اسمان دی
شرمېدلی په جهان په سر د دار شي

عاطفه اخلاص چې نه وي په زرگي کي
بيا به ورکه د ژوندون ترې هره لار شي

چې سيزي په اور باغونه د گلونو
په نصيب به يې نه گل نه به ماليار شي

دين يې هير دی په سياست ځيني نازيري
مور چې هر څوک مشر۔ کړی دی غدار شي

((حسيني)) نن مو په خوار ملت ماتم دی
په ظالم باندي په قهر به لوی قهار شي

غزل

پرون له ډېره درده ما ژړل تا به خندل
ته تللي ما په بيا بيا در کتل تا به خندل

وعده دې راته راکړه ما ويلې چې به ستون شي
له مينې چې دې مخ کړلو ما ښکل تا به خندل

چې ما د خپلو ټولو هدفونو تعبیر ته کړې
تا نه منله ما درته ويل تا به خندل

ستايلي مې هر بيت کي هم مې دا درته ويلي
چې نشته مې د ژوند بهير کي بل تا به خندل

دوکه شوه حسيني گرانه په قوم او قبيله دې
يادونه د وصال به مې شمېرل تا به خندل

ماشومه يمه

مه كوه طمه د جفا زه لا ماشومه يمه
وېرېرم زه له دې دنيا زه لا ماشومه يمه

مه كړه گيلې د نفرتونو كلي نه پېژنم
ده پوهي زما خطا زه لا ماشومه يمه

يمه ساده څنگه په سترگو كې شوخي وكړمه
څنگه دې پوه كړمه اشنا زه لا ماشومه يمه

شمارمه شپې ورځې چې كله به راځې جانانه
ستا يمه نن دى كه سبا زه لا ماشومه يمه

زه حسيني دې گرانه ستايم د غزل كړبنو كې
دى مې هر بيت كې نامه ستا زه لا ماشومه يمه

غزل

تر مرگي زه دې يادومه ته مې مه يادوه
ولې به سترگې بدلومه ته مې مه يادوه

مه يادوه مې اشنا اور د جدایی مې بس دى
ستا په نامه خپل ژوند ليکمه ته مې مه يادوه

نادان زړگي له لاسه نن مې اوښکې نه درېږي
په سالو اوښکې پاکومه ته مې مه يادوه

که جرم هم وي ماته گران يې په والله زړگيه
په جار مې جرم قبلومه ته مې مه يادوه

گيلې کوي ستا هر تصوير ته حسيني له درده
تر لحد تانه هيرومه ته مې مه يادوه

غزل

ٽوله دنيا له تانه خار شه زما ځيگر جانانه
نن بي له تا مي دي په څريكو هر پرهر جانانه

بنكلي څيره دي ما كعبه او مدينه گنلې
ځكه هر دم مي ستا په لور دي هر نظر جانانه

له خپلې مينې دي بي برخې كرم گناه مي څه ده
په ما دي پورې كړ د خپل د زړگي وړ جانانه

ما ستا د هجر زندان خوب كې هم ليدلي نه وه
ډېره وم خوښه ستا د مينې په سفر جانانه

حسيني نه اورم له مينې دي بي درده اشنا
يو ورځ ضرور به شي له مرگه مي خبر جانانه

غزل

زما تياره جنازه وه ولي پوه نشولې
دنيا په ماتوره تياره وه ولي پوه نشولې

هک پک دي پاتي كرم مغروره اشنا هغه لحظه
زما د ژوند وروستي لحظه وه ولي پوه نشولې

ما ويل شم به ستا د مينې شهزادگي په دنيا
كړي مي تا سره وعده وه ولي پوه نشولې

نن چې ژړېږمه د كور كلي خدا دي كړمه
مينه رښتيا كه مي دوکه وه ولي پوه نشولې

چې حسيني ته تا د عمر حيرانتيا وركړله
ژوند مي رڼا ستا په نامه وه ولي پوه نشولې

غزل

ژارم په سروسترگو خپل سترگي بدلولى نشم
مينه دې غواړم تر قيامت تا هېرولى نشم

د پاكي مينې جزا مه راکوه خدا لپاره
تا به کړم پوه خو گرانه خپل ځان پوهولى نشم

هره لحظه په ما ماتم دى چې جدايې گرانه
مرگ به قبول کړم زړه کې نوم د بل ليکلى نشم

تا پسې ژارم ځکه نشته مې علاج د زړگي
اوس مې په مخ روانې اوښکې هم شمېرلى نشم

حسيني ستاد وصلت خداى ته دعاگانې کوي
زه په ژوندونې گرانه تا د بل ليدلى نشم

غزل

دا مې باور دى چې به زه ليونى کېرم اشنا
ستا که دا غرور او دا رتېلي ځوابونه وي

ستورى د اسمان که شم پروا مې هم پرې نه راځي
خواکې گرانه ستا راته اغزي به گلابونه وي

کړمه دې شاعره تا دردونه په زړگي راکړل
ته که شې زما بيا به مې روغ د زړه زخمونه وي

دا د بې وسې اوښکې تر کومه به کړم تويې گرانه
نه يې شم زغملې چې په څړيکو مې دردونه وي

ژوند د حسيني چې خداى لپاره نور به شا نشې
څو به دا گيلې او دا نيمگړي غزلونه وي

غزل

اوس مي د اوبنکو قطارونه شرموي په کلي
د بي وفا جانان يادونه شرموي په کلي

يا به ماشومه وم يا فکر به مي نه رسېدو
اوس مي هر خيال او تصويرونه شرموي په کلي

په نصيحت نه و زرگي نو ما به څه کړي واي
اوس درديلي پرهرونه شرموي په کلي

ما به په ژوند هم د هيچا څپرې ته نه کتلي
اوس چې مي کړي ديدونه شرموي په کلي

حسيني شکر چې لږ لويه شوم نور فکر به کړم
د چا ليدلي مي خوبونه شرموي په کلي

غزل

د ماشومانو په شان تاپسي کړېرمه
تا پسي دردېرمه راشه بي وفا

ستا په وعدو او قسمونو مي باور وکړلو
بي گناه کړېرمه راشه بي وفا

ستا د راتلو په طمه لويه لار کي ناسته يمه
تا پسي دردېرمه راشه بي وفا

زه دې له پاک الله نه غواړمه زما زرگيه
ولي به بدلېرمه راشه بي وفا

دا ستا په سترگو حسيني نه دا دنيا بنکلي ده
ژوند ته حيرانېرمه راشه بي وفا

غزل

چي ستا غمونو سره ژوند تېروم
هر لحظه مې په ژراتېرېري

ته مې ژر تعبيرولى نه شې
چې څه په ما سبا بېگه تېرېري

ما شهزاده د ټول جهان گيلې
په ما هر درد د ستا جفا تېرېري

په بې وسې مې ته خدا مه كوه
په ما هر درد له غمه ستا تېرېري

له پاڪ الله نه حسيني غواړي تا
لحظه لحظه ماتم په ماتېرېري

غزل

مينه وه بالا خبره نه ومه
شم به يک تنها خبره نه ومه

څومره په اسانه مې زړگى درکړو
شي به ته په شا خبره نه مه

خوب کې مې هم دا تصور نه کاوه
شي به د بل چا خبره نه ومه

چا پردې خپل کړي دا مشران وايي
نه منلو ما خبره نه ومه

تر مې اوښکې تلې مې انگو باندي
څه مې وه گناه خبره نه ومه

ما قبوله ستا مينه په جار کړله
نه وم بې وفا خبره نه ومه

شپه به په خيالونو ماسهار کړله
نه به شم ليلا خبره نه ومه

زه حسيني تاله ژونده ستېرې کړم
ځکه کړم ژر خبره نه ومه

د خپلواکۍ ترانه

له هر غلیم نه مو گټلی هر میدان دی
نن مې غږ د ازادۍ د خوږ جانان دی

سرمو ترې څارکړلو نیکونو
په خوږ هېواد مو هم پلرونو
سر پرې بایلي ترڅو ژوندی چې هر افغان دی
نن مې غږ د ازادۍ د خوږ جانان دی

دی دغه خاوره مو عزت
ستاتو د وینو په قیمت
زموږ غیرت ته مو دښمن پاتې حیران دی
نن مې غږ د ازادۍ د خوږ جانان دی

چې مو اخیتنسی استقلال دی
ځکه لمانځلی مو هر کال دی
حسیني وایي زموږ افتخار غازي امان دی
نن مې غږ د ازادۍ د خوږ جانان دی

سندره

قسم دی چې لیدلی مې خوبونو کې بیگاه یې
بې درده په زړه گي مې وربدلی یو ځل بیا یې

زه یم د فکر ټال کې
یې زما خاطر او خیال کې
په طمه ستا وصال کې

زما د خوږ زړگي د ارمانو لویه دنیایې
بې درده په زړگي مې وربدلی یو ځل بیا یې

حیرانه یم غمو ته
ژړا خپلو سلگو ته
غرور او ستا پښتو ته

چې خدایزده گرانه ته د کومې ختې نه پیدا یې
بې درده په زړگي مې وربدلی یو ځل بیا یې

حسیني وایي جانانه
له تایمه پرېشانه
زړه تورمې شو دنیانه

ځي اوښکي مې له سترگو چا ویلي د بل چا یې
بې درده په زړگي مې وربدلی یو ځل بیا یې

سندرہ

راڻه اشنا په انتظار دا ستا ليلا ناسته ده
بي له تا مري په شور غوغا په واويلا ناسته ده

نه ويني بل بڼکلی له تا جانانه
مينه يې ده ژوندون دا ستا جانانه
ډکې دنيا کي نن تنها ناسته ده
بي له تا مري په شور غوغا په واويلا ناسته ده

زړه له تا نشي صبرولی گرانه
ځکه تا نشي هيرولی گرانه
بي له تا ځکه بي نوا ناسته ده
بي له تا مري په شور غوغا په واويلا ناسته ده

دا ستا له غمه زيارتونو پسي
گرځي ملا او تعویزونو پسي
ستا حسيني په نامه ستا ناسته ده
بي له تا مري په شور غوغا په واويلا ناسته ده

غزل

ژوند نه تېرېږي بي له تانه زما
تور شو زړگی مې له دنيا نه زما

چا راته وويل نشته دی دنيا کي مينه
سترگي مې ډکې شوې ژړا نه زما

سترگو ته هره لحظه درېږي مې ستا دروغ او خدا
زړگی مې چوي ستا جفا نه زما

دا ستا په سترگو ماته بڼکلي وه دنيا جانانه
اوس مې زړه موړ شو له دنيا نه زما

حسيني ته د شهزادگانو شهزاده گيلې
ځکه گيله مې ده اشنا نه زما

سروکی

خومره بنکلی مینتوب و، ماشومتوبه بېرته راشه
څه منلی لېونتوب وه، ماشومتوبه بېرته راشه

ورلو مور پلار مې نازونه
خندیدل به راته ترونه
وه په ما باندې جنگونه
وه به ټول زما په خیال
چې شم لویه کال په کال
شم به علم به سمبال

سم زما د ناوې خوب و، ماشومتوبه بېرته راشه
څه منلی لېونتوب وه، ماشومتوبه بېرته راشه

نازولی په خپل مور شوم
بیا ډیوه د خپلې کور شوم
بیا په ټولو باندې زور شوم
وه خواږه هغه وختونه ،
نه ستم اونه غمونه
ومې ژوند لکه گلونه

ډک له مینې مینتوب و، ماشومتوبه بېرته راشه
څه منلی لېونتوب وه، ماشومتوبه بېرته راشه

شو پیدا کور کې اغیار
راته ویې لسو پلار
شوم له ژونده توبه گار
شومه ستړی په رښتیا
چې الله مې واخلي ساه
حسیني شوم په ژړا

په ژړا چې پیغلتوب و، ماشومتوبه بېرته راشه
څه منلی لېونتوب وه، ماشومتوبه بېرته راشه

غزل

چي مي په يو نظر اشنا وينم نور څه نه وينم
په خدای قسم چي په خداوينم نور څه نه وينم

راته كعبه او مدينه اوس د يار مخ جوړ شوی
هلته مروه هلته صفا وينم نور څه نه وينم

يوه لحظه يي له غموژوند تېرولی نشم
د هغه سترگو کي دنيا وينم نور څه نه وينم

خير كه د عشق په سمندر کي دي هم ډوبه شمه
افسوس په دي هلته بېپرا وينم نور څه نه وينم

حسيني ستا د مينې تعبير کوي په ژړا
هر چېرې ځان هسي تنها وينم نور څه نه وينم

غزل

چي مي نه شولو جانان په مرگ راضي يم
شو نيمگړی مي ارمان په مرگ راضي يم

شوه زماد پاكو هيلو بېړی غرقه
شو گوگل کي مي زړه وړان په مرگ راضي يم

چي په مخ باندي مي ځي پرېشانې اوښکې
چي مي شوې اوښکې ارزان په مرگ راضي يم

پس له مرگه مي بيا ونه کړې ويرونه
نشته وس مي د هجران په مرگ راضي يم

حسيني له بي وسي نه په ژړا شوه
ويل يي ژوند ته يم حيران په مرگ راضي يم

غزل

والله نامه دي گرانه خپل زړگي کي ما ليکلې
د زړه په مينه مي د مينې ښه دنيا ليکلې

يمه ساده پاده شاعره بي له تا نيمگړې
له تا مي هره گيله واييم ما رښتيا ليکلې

د زړگي زخم مي پرېرېده پتي پرې مه لگوه
له مجبوريتنه مي ژړا هلته خدا ليکلې

پوهېرم دومره مهربانه خوته هم نه ښکاري
ځکه دا ستا د ژبي ما ټوله معنا ليکلې

خانده په ما پورې خدا کوه څه خدای خو شته دی
دي حسيني زړگي کي بيا درته دعا ليکلې

غزل

زړه کي ليکلی مي يوازې ستا نامه ده که نه
ځکه ترې ډکه زما ټوله حافظه ده که نه

څه به او چاته د خپل د خوږ زړگي حالت بيان کړم
ډېر دروغجنه دوکه بازه زمانه ده که نه

چې شي راياده لکه ماشوم په شان زه شم په ژړا
ځکه مي تل د خپل تقدير په سرلانجه ده که نه

که ته دي مينې ته بل نوم د ليونتوب ورکوي
بيا لېونتوب کي گرانه ستا څومره مزه ده که نه

نده کعبه حسيني دومره په ځير ځير مه گوره
بي وفا يار سره خو گرانه گزاره ده که نه

غزل

جدایۍ کې ستا غمونه دي او زه يم
ملهه نشته بس زخمو نه دي او زه يم

غلي ناسته په هر کنج وایم غزلي
بس د اوبنکو طوفانونه دي او زه يم

ستا په یاد کې چې ضمیر مې قضاوت کړي
ټول نیمگړي ارمانونه دي او زه يم

په زیارت کې به دې مینې توبه باسم
هله زما د زړه رازونه دي او زه يم

حسني سره شوه غم د ژوند ملگری
ستا راکړی خوابونه دي او زه يم

غزل

ای نصیبه څنگه خوار او زار دې کړم
مینه کې غمجن او بې قرار دې کړم

روح او د ژوندون ډیوه مې صرف ته وې
سترگو کې جرگه که انتظار دې کړم

هسې زړه زما خانه خراب دې کړو
خلکو ته بنکاره نادان معمار دې کړم

هسې بې گناه زړگی مې ژاري اوس
نه خودې غلام نه خو بادار دې کړم

هسې دې په سپینه خوله نامه اخلم
زه حسینی سم په سر د دار دې کړم

د لغمان جان سندره

نن مې يادېږي لغمان جان زړگي مې وران دی
نور مې سخت دلته گذران دی گذران

ليلا به ناسته وي گودر کي
زما لپاره مازيگر کي

يم وارخطا ورک رانه روح او هم مې خان دی
نور مې سخت د لته گذران دی، گذران

چې مې يادېږي سپين رخساره
پاتې له مانه شي روزگار زه

اوس پادشاهي مې صرف ديدن د خپل د جانان دی
نور مې سخت دلته گذران دی گذران

سر مې دې تل ترينه قربانه
په هر بچي د لغمان جانه

په حسيني گران په نامه پشپي لسان دی
نور مې سخت د لته گذران دی گذران

(سندره)

مرگيه راشه زړه مې تور له ټول جهان دی
نيمگړی مې ارمان دی په دغه زمانه کي

سوچوکي د اشنا يم
شپې ورځې په ژړا يم
له نصيب په واويلا يم

دا ځکه د ستمگر زما جانان دی په دغه زمانه کي

ځي اوښکې مې بې شماره
کوم دی انتظاره
ته زما د ژوند بهاره

زړه تور مې له هجران دی په دغه زمانه کي

راځه زما دلداره
سوزېږم بې انگاره
ژوندون نه شوم بېزاره

دغم په ما باران دی په دغه زمانه کي

په ځمکه ستوری

ای ژوندونه دانصیب مې ولې وران دی
بې وفا او نارضا زما جانان دی

که هر څو وگورم نه راته راگوري
بیا هم ماته په نړۍ کې قدران دی

چې دی گورمه په ځمکه ستوری ښکاري
زما زړه دې هم زما د زړه سلطان دی

زما مینه محبت ورتنه معلوم دی
نو بیا ولې زما مینې ته حیران دی

حسیني به دې نامه زړگي کې ساتي
بیا مې کړی دی سوگند په پاک سبحان دی

ښوونکيه

ته مور ته ډېر يې قدران ښوونکيه
زموږ لپاره سرگردان ښوونکيه

تا چې زمونږه اينده ښکلی کړه
ستا پېرزوينې نه قربان ښوونکيه

مقام دې لوړ دی تر اسمانه پورې
دا ذکر شوی په قرآن ښوونکيه

کړې ترقي به دغه وران هېواد مو
ستا په مېرانه او ايمان ښوونکيه

ژوند کې شادابه سر فرازه اوسې
د حسيني دی دا ارمان ښوونکيه

سترگي

څوڪ به مې وچې کړي لمډې سترگې
وبه مې کړي چاته گيلې سترگې

ځان سره عادت لکه سوالگره کړم
چاته به مې کړي نور سوال زاري سترگې

سوچ لا د انجام راسره هيڅ نه و
لا چې به ژړېږي مې د شپې سترگې

هسې د بدبه دې د پښتو ډېره
ځکه خو مې وکړلې سجدې سترگې

اوس به يې د فراق جېلخانه وتړم
زه حسيني کړم به مې روژې سترگې

غزل

زه يمه له تا څار گرانه هر وختې څارېږم به
زه يم ستا مالاله ستا مالاله به يادېږمه به

هر کوبښې مې گرانه صرف دا ستا خوبښي لپاره وي
ستا نامه لپاره گرانه تل مدام خندېږم به

نه يمه حيرانه ولې دومره بې قراره يم
خير دى که نن سخته ده يو ورځ ضرور خندېږم به

هېره رانه ټوله دا د نيا په يو خبره شي
نوم چې گرانه ستا واورم ضرور وارخطا کېږم به

گرانه که د ستورو په شان لوړ اسمان ته ورسم
هلته که ته نه اوسې زه خامخا غورځېږم به

هو د حسيني د زړه دنيا په تا ودانه ده
مه کړه ستمونه ستمو کې دې ژړېږم به

غزل

سترگي مي پتې پتې کبري چې يادېرې راته
دنه زړه مي خوشحالېرې چې يادېرې راته

بس ستا ديدن زما مقصد دی هره خوا گرځم
زړه پوهوم خونه پوهېرې چې يادېرې راته

د زړه برجونه مي ويجاړ دی گرانه وکړمه
صرف په خدا دی ودانېرې چې يادېرې راته

ستا وصال شپې ته ارمانجنه گرانه مړه به شمه
په دې خبر مي خوله خندېرې چې يادېرې راته

حسيني وايي تاويز گر غريب په څه پوهېرې
په تعویزو زړه نه صبرېرې چې يادېرې راته

غزل

گرانه يتيمي په شان ځان ليدلی نشم دلته
روانې اوښکې په گريوان ليدلی نشم دلته

نه پيغمبر نه صحابي اونه ولي يمه زه
چې له ما اخلي امتحان ليدلی نشم دلته

زړه ته نږدې مي کړه زه يمه له مودو انتظار
دا د مودو مودو هجران ليدلی نشم دلته

چې وم رڼا ته نو تا ولي کړې تيارې راباندې
له دې تورتم ځان گريزان ليدلی نشم دلته

حسيني وايي غرکه لوړ دی په سر لاره لري
خو ستا د زړه د لار امکان ليدلی نشم دلته

غزل

هسي د دروغو تسلي بي وفا مه راکوه
راته بي درده بي گوزاره ژړا مه راکوه

يمه پيدا که ستا په مينه کي فنا هم شمه
نوره پروا راته د خان او دنيا مه راکوه

شومه ستي زه ستا په مينه کي جانانه زما
اوس تقريرونه د ثواب او گناه مه راکوه

د ميني درد ډير هوښياران کم عقل کړي دلته
ورته نامه د روند ناپوه نابينا مه راکوه

له ځنکدن نه گرانه سخته ده ستا مينه راته
ما حسيني ته نور پيغور د حيا مه راکوه

غزل

قسم دی گرانه ستا په انتظار مي زړه خوږېږي
هر څو يې صبروم ديدن ته ستا نه ايسارېږي

کوه په ما نازونه مجبوري مي ستا ديدن دی
افسوس گرانه زخمي زړگی مي ژاړي نه صبرېږي

زه څه وکړمه خدايه يم بي وسه په دنيا کي
د هجر توان نه لري زړگی مي حيرانېږي

هم وبه خاندوم وبه ژاړم وبه کړم فرياد
د ميني نه توبه مي خدايه ولي نه قبلېږي

د ميني طلب گاره دی والله اوس حسيني ده
ستا مينه خپل ايمان گني خير که گنهگارېږي

غزل

زه دې هره لحظه غواړم هير مې نه يې
ښه صفا ياراننه غواړم هير مې نه يې

له تقدير سره مې وسه نه رسېږي
خو اکې ستا زه ديره غواړم هېر مه نه يې

راته ستا د مخ کعبه سترگو ته درېږي
زه يې هر دم سجده غواړم هير مې نه يې

موده شوې گرانه نه مې يې لېدلې
له تصوير دې بوسه غواړم هېر مې نه يې

حسيني وايي ستا مينه مې جنت دى
درنه کلکه وعده غواړم هېر مې نه يې

غزل

خيالونه به دې هير کړم خو يادونه هيروى نه شم
له قيده به دې تېر شم زندانونه هيروى نه شم

ستا پتې مرکې چې مې والله هر دم په زړه راځي
له اوښکو له فرياد ډک غزلونه هير وى نه شم

له خانه چې شپې مې لږ گناه مې راته ښېبه
د دروغو خنداگانې او نازونه هيروى نه شم

په خوله که مې دا ستا نامه له ډاره اخيستی نشم
خوستا په سر مې کړي سوگدونه هيروى نشم

د هر چا منت بار شوه حسيني شوه په ژړا ځکه
اوس ولې ډک له اوښکو گريوانونه هيروى نه شم

غزل

ستا له غمه سوزيدلي په ځيگر يم
تانه يوسل ولس ځله بهتر يم

چي په فکر داشنا هيڅله نه وسم
ژریدلی ورپسي شي تر سحر يم

چا لپاره چي بدنام شوم په عالم کي
هماغه دلبر ويشتلي په خنجر يم

مروره گيله منه يم ترې هسي
هسي زه د جانان لار کي قلندر يم

د اشنا په طلب کور او کلي اور شو
نا اميده اوس د ژوند په هر سفر يم

نصيحت په عاشقي کي کله منم
همپش وایم تل مې روح د خپل دلبر يم

شومه غرقه حسيني ستا په فکرو کي
اوس غافلده د الله او پيغمبر يم

غزل

گذاره گرانه شوه جانانه اوس هجران سخت دی
زه شومه ځمکه اوس نو وصل د اسمان سخت دی

ژارمه ځکه چي ستا مينې لېوني کړم اشنا
اوس لېونيانو په شان روغ ساتل گريوان سخت دی

دا عقیده مې ده چي کفر ته مې ونه باسي
پرهيزگاري په خوا کي گرانه دې شيطان سخت دی

دغه رالم حالت زه څومره زخمي کړمه اوس
نبودل د هر پرهز که هر څومره اسان سخت دی

يا الله ته د چا دزړه هېنداره نه کړې ټوټې
حسيني وايي پوهول د زړه نادان سخت دی

غزل

ستا په نامه به يو غزل وليکم
د ژوندون راز به مکمل وليکم

چې دا د مينې سوال پاتې نشي—
په ډېره مينه به يې حل وليکم

هجران ترمېنځ چې مو رانشي— اشنا
زه به وصال د لارې مل وليکم

که دې ملنگې ته دې ور خلاص نه کړ
خير به زړگي ته تحمل وليکم

بې وفانه يې چې جفا به وکړې
ستا صفتونه لس که شل وليکم

حسيني وصل دې له خدايه غواړي
بنايست به ستا لکه کابل وليکم

غزل

نه په تورو نه په سپينو کې وفا شته
چا ويلي دي چې مينه کې خدا شته

په ماللو سترگو هسې انتظار دی
نه وعده اونه خبرو کې رښتيا شته

داسې نه ده چې بنيرا مې نه قبلېږي
خو افسوس د هغه درد کې زما شته

د ټول عمر غلامي مې ستا قبول کړه
اورم دا چې غلامې کې ستا گناه شته

حسيني په مرگې نشي— خفه گرانه
دبې وزلو بل ساتونکی خامخا شته

نه منم

هر څه په سترگو دې منم خو تا جدا نه منم
ځکه يوسف خواکې مې بله ذليخا نه منم

له درده وسوم دا کم عقل خلک وايي راته
لاروی د دوو زړونو ترمنځه دارښتيا نه منم

هسې زړگۍ مې بېچاره تا په ناحقه گڼي
دارو درمل مې اوس زړگي ته په دنيا نه منم

يمه اسيره دې زندان کې په سلگو په اوبنکو
گرانه په مينه کې اوس هيڅکله گناه نه منم

دا دنيا قانون د ستور به نور په خدای سپارمه
ځکه نړۍ کې له هغه ذات بل دانا نه منم

که هزار ځله درته ووايمه لږه به دې
حسني ځان نه بغير بل په تا شيدا نه منم

غزل

خندا مې هيره شوه ژړا هم رانه پاتې اشنا
هغه خوبني هغه موسکا هم رانه پاتې اشنا

يم په کوڅو سر د غمونو جنازې مې تړم
بنېرا پرېبرده هغه دعا هم رانه پاتې اشنا

باسم به څنگه بې وفا د استا نامه له زړگي
فکرو کې غرقه يم دنيا هم رانه پاتې اشنا

په دې نيمگړې دنيا گۍ کې دې نيمگړې کړمه
د مينې پای له ابتدا هم رانه پاتې اشنا

حسيني ستا مينه کې داسې لېونۍ شومه زه
نوم د مجنون او دلېلا هم رانه پاتې اشنا

غزل

تا سوزولي يـم په اور جانانه
طاقت مې نه کېږي په کور جانانه

خپل ژوند مې گرانه ستا په نوم ليکلی
هم د زړگي مې يې ټکور جانانه

څنگه دې وپوهوم گران يې په ما
هیر رانه دی عقل و شعور جانانه

امتحانونو ورځې لنډې شولې
کتاب کې ستا بنکاري انځور جانانه

ضرور له مرگه به مې ته خبر شې
له حسيني غواړې څه نور جانانه

غزل

د مينې پټ راز درته ويلى نشم
ځکه ستا خيال زه خپلولى نشم

له مجبوري نه به خدا کومه
ځکه دا ستا مخ کې ژړلى نه شم

کاش چې زه نه ومه پيدا په دنيا
اوس بې له تا ژوند تېرولى نشم

د لېونتوب مبارکي مې راکړه
اوس تا هم ځان زه پېژندلى نشم

زخمي زړگي مې اوس په چغو ژاړي
وايي د انور درد زه زغملى نشم

خير که په ما باندې راځي لوى ماتم
حسيني تال له زړه ويستلى نشم

مينه څه ده ؟

مينه ده مينه څه قصه خونه ده
داکوم غزل يا ترانه خو نه ده

نه فزيکونه نه کيميا يادوم
نه ده تاريخ هم جغرافيه خونه ده

نه د نيوتن نه فيثا غورث د قضيه
کومه ماده يا مسئله خونه ده

مثلاتو ساين کوساين نه تېر شه
هم د الجبر معادله خو نه ده

نه کمپيوټر نه انټرنيټ دى گرانه
ځکه سوال يا فرموله خونه ده

ولې منطق او فلسفه لټوې
مينه ده گرانه ، فلسفه خونه ده

رښتيا ده دا چې مينه سور انگار دى
د حسيني څه بهانه خو نه ده

د رمضان مبارکي مياشت ته

مسلمانانو دا د پاک خداى امتحان دى
راغلى رمضان دى د پاک الله مهمان دى

ډکه له نور اوله رحمته
هم د دنيا او اخرته

هم نازل شوى په دې مياشت کې قران دى
راغلى رمضان دى د پاک الله مهمان دى

خلاصه يې بنکلي دروازه ده
د دې لپاره چې روژه ده

هم قبلوونکى مو د هر توبې سبحان دى
راغلى رمضان دى د پاک الله مهمان دى

هم پشمى يې خوندور دى
لکه برات يې مازيگر دى

حسيني لوى اختر د هر ماښام اذان دى
راغلى رمضان دى د پاک الله مهمان دى

د معارف ترانه

معارفه ته زمونږه د ژوندون بله رڼا يې
د هر انسان عزت لپاره ته يوه ښکلا يې

دا ستا ښکلی نوم گوره چې په هر وخت کې روښان دی
چې تاته ښه نظر کوي هغه مو قدردان دی

زموږ د افغانانو همېشه پټ او حيا يې
د هر انسان عزت لپاره ته يوه ښکلا يې

موږ ټولو شاگردانو ستا ساتلی احترام دی
منلې موږ تل ستا قوانين او ښه احکام دي

د هر چا په زرگي کې تقاضا او تمنا يې
د هر انسان عزت لپاره ته يوه ښکلا يې

چې گورم ستا خدمت ته په کتلو شم حيرانه
ته مو ارزښت ته مو درنښت ته مو بهايې

تل وياړ کوي زړلښته حسني په دې وينا کې
د هر انسان عزت لپاره ته يوه ښکلا يې

ښځه څوک ده

پوهېږي ښځه ژوند او دژوندون لويه بقاده
د هر کور پانوس دی دهر کور ښکلا ده

د حسن ملکه ده

په شاه گدا درنه ده

ډالۍ د وخت مجنون ته په نامه باندې ليلا ده

د هر کور پانوس دی دهر کور ښکلا ده

ملگری د ژوندون ده

د هر زرگي سکون ده

داده د جنت حوره بل هيڅوک نه ده همدا ده

د هر کور پانوس دی دهر کور ښکلا ده

ده ډېره با غيرته

هم ډکه له همته

په سترو کارنامو باندې يې ودانه دادنيا ده

د هر کور پانوس دی دهر کور ښکلا ده

دې شور يې په احساس کي
 زانگو يې په يو لاس کي
 په بل لاس د انړۍ زنگوي لويه تماشاده
 د هر کور پانوس دی دهر کور ښکلا ده

د عشق افسانه کي
 د هجر ترانه کي
 قران يې حسيني ستايي د مصر زلبخا ده
 د هر کور پانوس دی دهر کور ښکلا ده

ترانه

پوره به ستا هر يو ارمان کړم پښتنه پېغله يم
 سر به له تانه خپل قربان کړم پښتنه پېغله يم

هر يو د ښمن به دې ډېر ژر تباه رسوا وگورې
 دا نيان او فرعونيان به ته تباه وگورې
 چې تاته ټول جهان حيران کړم پښتنه پېغله يم
 سربه له تانه خپل قربان کړم پښتنه پېغله يم

زه به دا ستا د کاني بوټي احترام کومه
 واره قومونو ته خدمت به تل مدام کوم
 ښار به دې هر ډاک او بيان بيان کړم پښتنه پېغله يم
 سربه له تانه خپل قربان کړم پښتنه پېغله يم

په رښتيا واييم په خبرو مې سوگند کومه
 قدر به ستا د هر بچي او هنرمند کومه
 نوم دې نړۍ کي به روشن کړم پښتنه پېغله يم
 سربه له تانه خپل قربان کړم پښتنه پېغله يم

د حسيني دغه ارمان دی چې ودان اوسې تل
 ته په ښکلا کي تاج د دې اباد جهان اوسې تل
 خپور به نړۍ کي پاک قران کریم پښتنه پېغله يم
 سر به له تانه خپل قربان کړم پښتنه پېغله يم

هېواده

زما جنت نشانه ظالمان مې ژپروي
دا ستا لپاره تل دا دښمنان مې ژپروي

ځوانان مو شهيدان شول
بې پلاره ماشومان شول
همېش دهر يتيم څېرې گريوان مې ژپروي
دا ستا لپاره تل دا دښمنان مې ژپروي

په اصل پښتنه يم
په قام باندې درنه يم
بې اصله بې نښه قيبان مې ژپروي
دا ستا لپاره تل دا دښمنان مې ژپروي

ودان به افغانستان شي
پوره به مې ارمان شي
نور وايي حسيني دغه ارمان مې ژپروي
داستا لپاره تل دا دښمنان مې ژپروي

لغمان جان ته

بچۍ دې غيرتي دى تا به ساتي په ميړانه
زه ځار دې شم لغمانه

لغمان کې شنې درې دي
اوبه يې ډېرې خوږې دي
په قام باندې درنې دي
ښايسته ښکلي باغونه لري هم په کې گلانه
زه ځار دې شم لغمانه

وطن زموږ لغمان دى
په دې خاطر ډېر گران دى
زموږ ځان او ايمنان دى
شعرونو کې به يې ستايو په هر وخت په هر زمانه
زه ځار دې شم لغمانه

زما دادى ارمانه
هر وخت وايي لغمانه
څېر نه يم له ځانه
زرلښته حسيني همېشه سوال کړي دايمانه
زه ځار دې شم لغمانه

سندرہ

جوړ به دې جانان کړم يمہ لغمانی پيغله
هیر به درنه خان کړم يمہ لغمانی پيغله

نشته مې ثاني نه پېښور او نه کابل کې
ستايي مې هر څوک په هر محفل په هر غزل کې

تابه خپل ارمان کړم يمہ لغمانی پيغله
گوره چې مې ونه سيزې گرانه بې انگاره

يمہ نازولی خلاص به نشې له ازاره
خپل ژوند به داستان کړم يمہ لغمانی پيغله

وايي حسيني زه په بنايست کې بناپېری يمہ
زه د خياله ډکه د خوبو نو شهزادگی يمہ

پوه به زړه نادان کړم يمہ لغمانی پيغله
هیر به درنه خان کړم يمہ لغمانی پيغله

اخترته

څومره بنايسته دا د اختر داوړځې شپې دي
ډېرې په زړه پورې يې لحظې هرې شيبې دي

د زړه له خلاصه ديدنونه

د خوشحالی نه ډک وختونه

د خوشحالی نه د هر چا ډکې خولې دي
ډېرې په زړه پورې يې لحظې هرې شيبې دي

په چکر وزي ستا بچيانه

که دا واړه دي يا لويان

هم پلوشې د خوشحالی خورې وړې دي
ډېرې په زړه پورې يې لحظې هرې شيبې دي

حسيني تل کړي هوسونه

ځکه ليکي درته شعرونه

ځکه دهر اختر بنايسته ښکلې ميلې دي
ډېرې په زړه پورې يې لحظې هرې شيبې دي

څلوريزه

لکه د سـيوري درپسـي يم ځکه
ته يـي زما د زرگـي غـل جانانـه

الله ج دې خير کـري گرانـه څه به کـري
په اوښکـي ليکـم خپـل غـزل جانانـه

|||

سـوري سـوري زما گوگل دی گرانـه
ليکـلي ما درتـه غـزل دی گرانـه

((حسيني)) سـتري په مزـلونو شـوله
دا څـومره لـري ستا مـزل دی گرانـه

|||

زما له زړه نه کـريلا جوړه شـوه
ښکـلي چمن نه مـي بيديا جوړه شـوه

کله حيرانـه کله شـم په ژړا
راته له مينـي مـي سزا جوړه شـوه

څلوريزه

ما ورتـه کتـلي نن له لـري دي
سـترگو نه مـي سـترگي مـروري دي

اوښکـي تويومـه په گلونـو زه
يادې راتـه ستا يـاره خـبرې دي

|||

ځکه شـومه لـري ستا له څنـگ ياره
وا مـي نه وري څوک د بنگـرو شـپنگ ياره

مينه مـي له هغه چا نه کرکه کـري
څوک چـي په وطن نه کوي ننگ ياره

|||

جنت خو دې حرام شو دوزخونه به دې گورم
د مينـي د مضمون ټول کتابونه به دې گورم

په ځمکه خو الله خبر چـي لاسته به مـي راشي
زه ستورو پسـي گرځم اسمانونه به دې گورم

څلوريزه

ای د تهمست ای د الزام ژوندونه
ای د تیارو ای د ماینام ژوندونه

خوبه کوم د زمانې نه گیلې
د رب لپاره شه تمام ژوندونه

|||

چاسره نور مه لره کار زرگیه
خیر که غمو کي یې حیصار زرگیه

د ژوند ملگرې مې شوې ستا اندېښنې
شته د بې کسو یو بل یار زرگیه

|||

زمانه لاره هم مزل پاتې دی
هم مې له سترگو نه کجل پاتې دی

په دې رتلي زړه به یې زه یادوم
رانه ناول رانه غزل پاتې دی

څلوريزه

هیڅ راته چل ول ددعانه راځي
که په خندا شم نو خندا نه راځي

زه یې له مینې توبه گاره کړمه
که مړه هم شمه نو پروا نه ورځي

|||

یابه ته ښایسته یې یا به ښکلو ځان پت کړی وي
دې ټولې د نیا کي بس یو ښکلی راته ته ښکارې

سترگې مې له اوښکو ډکې زړه درپسې درد کوي
شاه مې د زرگي یې او ښاغلی راته ته ښکارې

|||

شپه چې شوه جانانه په ژړا شومه
ستا له درده ویننه تر سبا شومه

بیامې ستا تصویر زړه ته نږدې کړلو
چې څنگه زه نیمگړې بې له تا شومه

څلوريزه

ما ورته ويلې ماته مينه دومره مه راکوه
ته به رانه لارشي زه به ژاړم ستا خيالونو ته

ولې حسيني دې په دنيا داسې نا هيلې کړم
نشم اوس درمان موندلی خپلو پرهرونو ته

|||

ستا خيالونو شو گيرو سره عات کړم
له بالا بالا غموسره عادت کړم

چا پسې چې لتومه دا دنيا نن
له ژړا اوله سوچو سره عادت کړم

|||

راغی رمضان خو ته پخلا نشوې
څنگه مې دردونو ته دوا نشوې

ستا د سترگو لاندې ما به ډبر ژړل
څنگه ته به بې درده ته زما نشوې

څلوريزه

هرڅه به هير کړم هغه شپه هيروي نشم
ته چې رانه لارې ما ژړل ستا تصويرونو ته

وايي حسيني چې به مې خيال کې ستا څېره راتله
شوم به په افسوس خپلو نيمگړو غزلونو ته

قطعي

په تنهائي کي ستا غمونه راشي
خکه راځي گلته ژړا سترگو ته

په هريو گل چي مي نظر پريوځي
هلته دربري ته زما سترگو ته

|||

خلک په نيمه شپه نفلونه کوي
زه ستا د مينې غزلونه لولم

دا مي ژړېږم تر سهاره راته
زه مي هر درد او پر هرونه لولم

|||

ته راته يونان او مصر بار بار يادوي ولي
مانه مي جانان تر فرانسې پوري جدا بنکاري

صبر مي تمام دي مانه نور امتحان مه اخله
زړه د حسيني دغه ډک له دې دنيا بنکاري

مننه

د کابل پوهنتون له استاد درانه سياسي او فرهنگي شخصيت قدرمن محمد اسماعيل يون صاحب څخه نړۍ مننه چې د دغه کتاب د چاپ لگښت يې پرغاړه واخيست، همدارنگه د ننگرهار ولايت اطلاعاتو او فرهنگ له قدرمن رئيس اورنگ صميم او د فرهنگ امر ښاغلي امرالله اميد صيب څخه نړۍ نړۍ مننه چې زما کتاب يې وکوت او خپلې سريزې يې پرې وليکلې.

حسيني

مننه او کور ودانی

د افغانستان ملي تحریک له هېواد پال او فرهنگپال شخصیت
بناغلي (میرحمزه سامیزی) څخه د زړه له تله مننه کوي چې د دې اثر
چاپ ته یې اوږه ورکړه. ملي تحریک ویاړي چې د علمي اثارو د
چاپ لړۍ یې پیل کړې ده. دا لړۍ به دوام لري. موږ له ټولو درنو
هېوادوالو څخه په خورا درنښت هیله کوو چې په خپل معنوي او
مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې وغځوي.

یو ځل بیا ددې اثر له شاعرې او چاپوونکي څخه د زړه له تله مننه
کوو چې ددې اثر د پنځولو او چاپولو جوگه شول.

په فرهنگي مینه

د افغانستان ملي تحریک

د شاعري پېژندنه

اغلي زرينبته «حسيني» د نور حسين «نوري» لور د لغمان ولايت،
 عليشنگ ولسوالۍ د غازي آباد كلي اصلي اوسېدونكې ده او په
 ننگرهار كې د پشيانو په درنه كورنۍ كې زېږيدلې. اغلي حسيني
 خپلې ديني زده كړې په ماشومتوب كې ترسره كړي او په ۱۳۹۱ كال
 كې د بي بي مريم له عالي لېسې فارغه شوې ده. هغه اوسمهال د
 حقوقو او سياسي علومو د پوهنځي محصله ده.

حسيني په شپږم ټولگي كې وه، چې په شعر ليكلو يې پيل وكړ او
 تر دې دمه يې په پښتو او پشه يي ژبو شاعري كړې او په خواكې يې
 د نثر او ناول ليكنې په برخه كې هم خپله وړتيا ازمايلې ده. زه اغلي
 حسيني ته د دې بري له امله مباركي وايم او په مستقبل كې ورته د
 لازياتو پرمختگونو په هيله يم.

درنښت

شريف الله «انتظار»

بلجيم

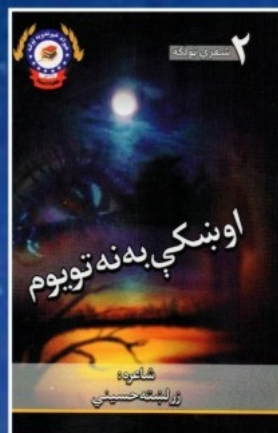
۱۳۹۴/۱۲/۴

د خپرونو لړ: ۸۹

د افغانستان ملي تحريك

www.melitahrik.com

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**